

Predica de la Krefeld, 02 iulie 2005

Ewald Frank

[...] Laudă și mulțumiri să fie aduse Domnului. Noi Îi simțim prezența. Avem făgăduința care spune că El este prezent oriunde suntem adunați în Numele Său. Și mai ales atunci când El a putut să ne descopere Numele Său în adevăratul înțeles al acestuia. Noi știm cu toții că Numele Isus este tradus în 16 versiuni diferite în întreaga lume – dacă vezi cum este scris în chineză și în japoneză... dacă vezi toate acestea și îți amintești după aceea că în ebraică spune simplu Yahshua, adică Yahweh Salvatorul – nici mai mult nici mai puțin. Yahweh Salvatorul – Yahshua. Și în celelalte limbi este exprimat atât de diferit... Dar pentru că Dumnezeu a îngăduit aceste limbi, El trebuie să-i asculte pe toți cei care-L cheamă în limba lor. Numai Dumnezeu poate să facă lucrul acesta. Binecuvântat să fie Numele Lui minunat.

Am primit salutări de la jumătate din lume, sau chiar de pretutindeni din lume... Pentru prima dată am fost salutați din Tasmania. Cine știe unde se află această țară? Da... da. Și apoi, după cum am spus deja, din toată Africa, din SUA, din Canada – de pretutindeni, toți frații ne salută. Mai ales din Peru, desigur; și din Chile, frații și surorile noastre sunt alături de noi. Ei ne urmăresc acum, ne ascultă. Ei trăiesc faptul că noi suntem adunați aici, astăzi și mâine. Fratele Manfred mi-a spus că duminică

dimineața când vom avea adunare aici la ora 10, la ei va fi ora 4. „Dar ne vom trezi toți și vom asculta și vă vom vedea.”

Deci, transmitem salutări fraților și surorilor noastre. Nu demult m-am întors din Chile. Am avut acolo adunări minunate, și am avut de asemenea cina Domnului. Pentru prima oară după 40 de ani, frații și surorile acestea au sărbătorit cina Domnului, și Domnul a fost cu noi, și eu cu ei, încât am avut într-adevăr o părtășie minunată.

Suntem bucuroși de asemenea că și Europa poate să fie aici, din est și vest, din sud și nord. M-a sunat chiar și un frate din Grenoble. Ei ne ascultă și ne urmăresc. Pretutindenii oamenii ne ascultă și ne urmăresc prin transmisiunea de pe Internet. Iar noi Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru posibilitatea pe care o avem ca să ducem în toată lumea Cuvântul Său scump și sfânt. Este ultimul mesaj dumnezeiesc de chemare afară.

Avem apoi frați și surori din Polonia, din Cehia, Slovacia, Italia, Austria, Elveția, Olanda, Belgia, Franța, Luxemburg – de pretutindenii, suntem adunați de aproape și de departe. Și îi salutăm cu căldură încă o dată pe toți cei ce sunt uniți cu noi, și cu Domnul.

În week-end-ul trecut, sâmbătă, am avut o căsătorie frumoasă în Austria. Iar duminica am fost la Zurich. Timpul trece foarte repede, și în curând se va sfârși.

Pot să întreb cine este astăzi aici pentru prima oară? Dintre cei pe care nu i-am pomenit cu numele, sau cine este aici pentru a doua oară... toți cei nou veniți, vă rog să vă ridicați. Pot să vă amintesc pe nume? Da. Fratele și sora noastră Schreiber: Domnul Dumnezeu să vă binecuvânteze în mijlocul nostru! Simțiți-vă ca acasă. Noi nu avem membri aici, dar suntem mădulare în Trupul Domnului. Simțiți-vă o parte din Trupul Domnului. Dumnezeu să

vă binecuvânteze, frate și soră Schreiber, în mijlocul nostru. Mulțumesc.

Cine mai este aici pentru prima oară? Poftim? Da. Aici sunt doi frați. Dumnezeu să vă binecuvânteze în mijlocul nostru. De unde sunteți? Cel mai probabil că veniți din apropiere. Dumnezeu să vă binecuvânteze în mijlocul nostru. Avem aici un frate, de asemenea pentru prima oară. Dumnezeu să te binecuvânteze. Acolo mai este un frate. Aici este o soră care cu ani în urmă a fost cu noi în Israel, și care a venit astăzi cu sora Bauer. Dumnezeu să te binecuvânteze în mijlocul nostru, soră scumpă.

Avem apoi prieteni deosebiți, ale căror nume nu mi le amintesc acum – sunt rudele sorei Payer. Vă rog să vă ridicați. Unde sunteți? Trebuie să fiți pe-aici pe undeva. Da, amândoi – la voi mă refer. Vă rog, ridicați-vă. Încă nu vă cunoaște nimeni. Da, fiți bineveniți. Pot să spun ce s-a întâmplat azi? Să nu spun? Bine. Fratele spune „da”, iar sora zice „nu”. Deci ce să fac? Este pur și simplu minunat cum călăuzește Dumnezeu totul. Ei au acolo o editură – și fratele spune că va tipări gratuit pentru noi orice carte avem de tipărit. La așa ceva poți numai să spui „Gloria Dios”. Dumnezeu face lucruri mari. Și fratele a mai adăugat: „Fie în germană, engleză, franceză - noi vom tipări pentru voi gratuit.” Voi toți știți că noi nu putem să tipărim cărți aici la Krefeld, ci numai broșuri. Și astfel Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru toate oportunitățile pe care ni le dăruiește ca să ducem mai departe Cuvântul Lui. Acest frate iubit mi-a spus: „Frate Frank, am citit fiecare broșură, fiecare carte scrisă de tine. Și mă bucur, și sunt de acord cu cele scrise, și doresc ca aceste lucruri să ajungă la oameni, să vină la editura noastră, să fie ajunși și oamenii care mai trebuie ajunși.” Căile Domnului sunt minunate.

Frați și surori, noi nu suntem o nouă direcție de credință. Noi ne-am lăsat corecți de Cuvântul lui Dumnezeu. Și cum am

spus deja, noi nu avem membri aici. Oricine poate să vină – toți cei chemați de Domnul vor veni. Și după cum este scris, „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis.” Și cum mai este scris, „toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică, au crezut.” Așa au stat lucrurile de la început, și așa va rămâne până la sfârșit.

Pentru mine devine din ce în ce mai mare faptul că în ultimii 500 de ani Dumnezeu a lucrat într-un chip minunat. Și eu tocmai scriu despre alegerea papei. Scriu câteva pagini despre cele mai noi evenimente. Și acum 482 de ani, în vremea Reformei, a fost ales un german ca să fie papă. Acum din nou este un papă german. Și în vremea Reformei Martin Luther chema afară, iar papii îi chemau pe toți înapoi în biserica mamă. Îi mulțumim lui Dumnezeu că putem privi în urmă...

De asemenea mi-a devenit mare și acest lucru: frați și surori, scumpi prieteni, Martin Luther mai întâi a trăit neprihănirea, și numai după aceea a predicat-o. Mai întâi a trăit-o, și după aceea a predicat-o. John Wesley, care a călătorit în SUA ca să fie acolo un mare evanghelist, a îngenunchiat când a venit într-o adunare în care Duhul lui Dumnezeu lucra sfințirea, unde era un respect față de Dumnezeu. Și el și-a trăit prăbușirea interioară, și a mărturisit cum a trăit acolo sfințirea. El a fost cu adevărat pătruns de sfințenia lui Dumnezeu, în prezența Lui. Și după aceea Wesley a predicat această sfințire pe care a trăit-o.

Dacă trecem la trezirea penticostală, aceasta nu a început cu o predică, ci cu trăirea botezului cu Duhul Sfânt. Oamenii au venit pentru rugăciune, și după aceea Duhul s-a coborât și ei au fost umpluți cu Duhul Sfânt. Și după aceea ei au predicat umplerea cu Duhul Sfânt.

Să-l luăm de exemplu și pe John Smith. Când i-a fost descoperit că stropirea sugarilor nu este biblică, și când i-a fost cu adevărat descoperit prin Duhul lui Dumnezeu că botezul nu este

pentru sugari ci pentru cei credincioși, așa cum este scris în Marcu 16:16 „Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit”, din clipa aceea, după ce el însuși a fost botezat, a predicat botezul în apă al celor deveniți credincioși.

La fel este acum cu noi. Ceea ce trăim noi, aceea putem să dăm mai departe din convingere. Aceasta nu este în capul cuiva, ci este ceva în inimă. Iar dacă mai este și în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci laudă lui Dumnezeu. Și constatăm că în fiecare trezire Domnul a mers tot mai departe, din ce în ce mai adânc.

Și acum ajungem la ceea ce s-a întâmplat prin slujba fratelui Branham. Iar cine are puțină cunoștință din istoria recentă a Bisericii, unii îl amintesc pe Smith Withelsworth, alții pe Charles Price, alții merg puțin mai în urmă, dar nici unul dintre aceștia nu a avut o chemare directă, așa cum a fost pronunțată de exemplu în 11 iunie 1933, când s-a spus că mesajul dat acestui bărbat al lui Dumnezeu, din sfânta Scriptură, va premerge a doua venire a lui Hristos. Noi privim înapoi și vedem că întotdeauna a avut loc o chemare afară, în fiecare generație, în fiecare trezire. Mai întâi a fost o chemare afară a bisericii lumești, și apoi o chemare afară din trezirea care se răcise. Și de fiecare dată a existat o rămășiță cu care Dumnezeu a putut să înainteze, rămășiță care nu s-a oprit la ultima trezire, ci care a trecut în trezirea următoare. Și astfel fratele Branham a primit cu adevărat trimiterea de la Dumnezeu, și în legătură cu aceasta lui i s-a spus de asemenea: „Ție îți va fi dat un dar de vindecare divină. Nici o boală nu se va putea împotrivi rugăciunii tale, nici măcar cancerul.” Domnul însuși a rostit cuvântul „cancer”. A mai fost spus de asemenea: „Așa cum lui Moise i s-au dat două semne, și ție îți sunt date două semne. Dacă nu-l vor crede pe cel dintâi, îl vor crede pe al doilea.”

Dar acum să trecem la subiect: noi nu-l predicăm pe William Branham, ci pe Isus Hristos. Însă noi nu trecem pe lângă ceea ce a făcut Dumnezeu. Noi nu călcăm cu picioarele ce a făgăduit și a făcut Dumnezeu, ci Îi mulțumim că a cercetat cu îndurare generația aceasta. Și știm cu toții că ceea ce vine de la Dumnezeu, vine prin descoperire. Nimeni nu o poate dăruie celui alt. Chiar și făgăduința care este dată într-o manieră dublă în prorocul Maleahi, spune mai întâi că Dumnezeu va întoarce inimile părinților la copii și după aceea inimile copiilor la părinți. Spuneți-mi: cine dintre noi s-ar fi gândit că prima parte s-a împlinit acum două mii de ani în slujba lui Ioan botezătorul, după cum este scris în Luca 1:16-17: „să întoarcă inimile părinților la copii.” Și atunci trebuie citite toate textele care vorbesc despre „părinți”, până ajungem la Evrei 1:1-2, și vedem că acolo este scris: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul.” Vedeți împărțirea Cuvântului conform desfășurării planului de mântuire? Nici un om nu poate să facă acest lucru, ci numai Dumnezeu o poate face; și anume să împartă drept Cuvântul și să-l așeze exact în locul de care aparține.

Doresc să citesc foarte scurt din Evrei 1. Acolo este redat cuvântul din Psalmul 102. Ați știut că aici este vorba despre Fiul? (Ps. 102:25-27). Haideți să vă citesc din Evrei 1 de la v. 5: „Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată: „Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut?” Acesta este Psalmul 2:7. Apoi 2 Sam. 7:14: „Eu Îi voi fi Tată, și El Îmi va fi Fiu.” Aici este vorba despre descoperirea lui Dumnezeu ca Tată în Fiul.

V.6: „Și, când duce iarăși în lume pe Cel întâi născut, zice: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!” Acesta este Ps. 97:7. „Și despre îngeri zice: „Din vânturi face îngeri ai Lui; și dintr-o flacăra de foc, slujitori ai Lui”; pe când Fiului I-a zis: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate: Tu ai iubit neprihănirea și ai urât

nelegiuirea: de aceea, Dumnezeu, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi.” Și continuă: „La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul; și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale.” Este atât de frumos dacă iei sfânta Scriptură ca să luminezi fiecare temă din toate părțile, și lași ca numai Cuvântul lui Dumnezeu să-ți vorbească, fără să spui nimic, decât ceea ce a spus deja Dumnezeu. Acest lucru trebuie să rămână așa în cazul nostru pentru totdeauna. Răstălmăcirile sunt deja făcute de alții. Sarcina noastră este să permitem Cuvântului Scripturii să fie valabil în toate situațiile.

Acum pe scurt: învățăturile principale care trebuie corectate sunt: Dumnezeirea, botezul, cina Domnului. Acestea au fost învățăturile de bază în Biserica nou testamentară, la început. Acestea trebuie puse din nou pe sfeșnic. Și în punctul acesta nu ajută la nimic dacă rămânem la învăătura trinitară sau la botezul trinitar iar apoi să pretindem totuși că noi credem conform Scripturii. Aceasta pur și simplu nu merge. De curând oameni renumiți – și Hans Kün este binecunoscut tuturor celor ce sunt puțin informați. Și eu citez ce spune omul acesta despre Dumnezeu: „Oare de ce nu vorbește Biblia despre un Dumnezeu triunic? Nu ar fi trebuit să se vorbească despre un Dumnezeu triunic în Noul Testament, sau despre o trinitate, dacă aceasta ar fi taina centrală a creștinismului, după cum spun unii teologi? Unde se vorbește despre o trinitate, în Noul Testament?” Pag. 126. Titlul următor spune: „În Noul Testament nu există învăătura trinitară!” Da, și oamenii renumiți se gândesc la acest lucru. Și după aceea scrie: „Cercetarea critică a istoriei a dovedit ca falsă această învățătură trinitară, care a apărut în Africa de Nord sau în Spania, în sec. III sau IV.” Da. Lucrul acesta a fost scris de un critic teolog renumit care a primit în Tübingen o reputație renumită. El scrie despre dogma trinitară și spune că este o falsificare care a apărut la începutul sec. IV. Și el n-a mai scris aici, însă cel ce a inventat dogma trinitară a fost un bărbat din

Africa, care a venit la Roma ca doctor, și a prezentat-o acolo. Nu doresc să citesc mai departe, însă continuă: „Ștefan n-a văzut o divinitate cu trei fețe, și cu siguranță n-a văzut trei bărbați cu aceeași înfățișare. Nici n-a văzut simbolul triumfiular care s-a folosit secole mai târziu în arta vestică.” El scrie despre aceste lucruri. Și sunt bucuros pentru cele aproape 900 de pagini, cuprinse sub titlul de „Creștinism”. Iată că oamenii se gândesc la aceste lucruri, și la originea acestei învățături folosite în tot creștinismul ca o măciucă triumfiulară care a lovit și a nimicit totul. Iar cine cunoaște puțin din istoria bisericii, știe că până și Martin Luther a socotit ca la fel de valabile botezul în Numele lui Isus Hristos și botezul trinitar. Și a spus: „Botezul în Numele lui Isus Hristos este cel puțin la fel de valabil ca și botezul trinitar.” Pe vremea lui Luther, Schwengfeld boteza în Numele Domnului Isus Hristos. Întotdeauna au existat oameni care au fost călăuziți de Duhul lui Dumnezeu în tot adevărul. Întotdeauna a fost o minoritate. Însă în vremea noastră Dumnezeu a confirmat Cuvântul și ne-a scos din robia babiloniană. Și așa cum a scris Pavel corintenilor: „Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala?” Și astfel noi privim în urmă cu aproape o sută de ani și vedem că în mișcarea penticostală au existat două direcții: una trinitară și cealaltă era biserica penticostală unită, direcția numită „Numai Isus”. Și haideți să fim cinstiți: niciuna dintre ele nu este biblică; nici mișcarea „Numai Isus”. Ci singurul Dumnezeu s-a descoperit deja în Vechiul Testament, și după aceea în Noul Testament. Noi vedem că Dumnezeu a vegheat asupra Cuvântului Său. Și pentru că sfârșitul trebuie să devină ca și începutul, la sfârșitul timpului de har, după toate trezirile, tot Cuvântul a fost descoperit cum nu a fost niciodată înainte. De aceea Biserica nu se poate compara cu denomițiile (cultele), și nici cu mișcarea penticostală. Noi mergem mai departe de ceea ce s-a întâmplat în mișcarea penticostală, de trezirea de vindecare însoțită de semne și minuni, la care s-a ajuns după cel de-al doilea război mondial. Și ca să fim cinstiți, noi am ajuns acum în punctul

în care chiar și toți aceia care se referă la mesajul timpului de sfârșit, au părăsit Cuvântul. Iar cei ce nu respectă Cuvântul, și nu-l iau ca temelie, trebuie chemați înapoi, pentru că Biserica Mireasa trebuie să fie o Mireasă a Cuvântului. Ea nu poate fi un amestec.

Apoi noi știm și ceea ce a spus Domnul nostru, mai ales în Matei 11 de la v. 25, și în Luca 10, de la v. 21: „*Nimeni nu știe cine este Fiul, afară de Tatăl, nici cine este Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.*” Și miezul constă în următorul lucru: nu „acela căruia vrea Fiul să i-L explice” ci „acela căruia vrea Fiul să i-L descopere” va ști cine este Tatăl. Totul constă în descoperire. Dumnezeu s-a descoperit în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul. Dumnezeu nu se explică – Dumnezeu nu poate fi explicat! Oamenii care doresc să-L explice pe Dumnezeu trebuie să fie nebuni. În 2 Cron. 6:18 este scris: „*Cerurile cerurilor nu Te pot cuprinde.*” Cine suntem noi? Noi nu suntem aici ca să-L explicăm pe Dumnezeu. Nici El nu S-a explicat, ci S-a descoperit. Iar descoperirea este ceva foarte personal, așa cum i-a spus Domnul nostru lui Petru: „Nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.” La acesta se referea Domnul când zicea: „*Nimeni nu știe cine este Fiul, afară de Tatăl, nici cine este Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.*” O spun din nou: nu explicații, ci descoperire. Tot ceea ce vine de la Dumnezeu, vine prin descoperire.

Ne amintim apoi Cuvântul din 1 Cor. 2:12-17: „*omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește.*” Lucrurile firești exclud lucrurile duhovnicești, și invers. Astăzi s-ar putea închide toate seminariile pentru predicatori, toate facultățile de teologie, și omenirii nu i s-ar face nici un rău prin aceasta. Din contră, omenirea ar fi ajutată,

și s-ar întoarce mai ușor la Domnul. Deci, să ne întoarcem la Domnul, ca El să ne învețe căile Lui.

Haideți să mai spunem ceva aici: cu adevărat este scris în Isaia 2 și în Mica 4: „*Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim Cuvântul Domnului.*” Acolo au fost prorocii, acolo a fost Domnul nostru, acolo au fost apostolii, acolo a fost întemeiată Biserica nou testamentară, acolo s-a predicat prima predică, acolo s-a dat prima poruncă referitoare la botez, sub directa revărsare și inspirație a Duhului Sfânt. Cine vrea să tăgăduiască acest lucru? Este scris: „În ziua Cincizecimii....” cerul s-a deschis și Duhul Sfânt S-a coborât. Frați și surori, noi toți venim din direcții de credință diferite. Dar în prezența Cuvântului feluritele direcții trebuie să se sfârșească. Și de aici începe o singură direcție: direcția Cuvântului lui Dumnezeu! După aceea vom ajunge în starea corectă.

Și doresc să mai spun aici ceva fundamental: acolo unde vine descoperirea, discuțiile încetează! Acolo unde mai au loc discuții, acolo încă nu este descoperire. Oricine primește un răspuns, nu mai întreabă ca să mai primească încă unul. Acela și-a primit răspunsul. Iar cine dorește să primească răspunsul în legătură cu Mat. 28 și Marcu 16 și celelalte versete, acela să citească simplu în Faptele Apostolilor: acolo este răspunsul. Și răspunsul este în Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea suntem recunoscători că avem o evanghelie a lui Isus Hristos deplină, slăvită.

De asemenea, referitor la mesajul timpului de sfârșit, de ce să se despre o temă oarecare? Dacă se discută, încă nu este descoperire. Dacă vine descoperirea, toate discuțiile încetează. Atunci nu mai întrebăm „Tu ce crezi?” Dacă Dumnezeu ne răspunde prin Cuvântul Său, atunci toți pot să tacă și discuțiile încetează.

Frați și surori, lucrul de care mai avem cu toții nevoie este legătura personală cu Dumnezeu. Descoperirea personală a lui Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul nostru, a avut ca rezultat faptul că fiecare dintre noi a fost adus în legătură cu Dumnezeu. Dumnezeu a fost în Hristos și v-a împăcat pe voi și pe mine, pe noi toți, cu El, și prin îndurarea Lui ne-a iertat fărădelegile.

Un lucru pe care-l subliniază fratele Branham într-un mod deosebit este neprihănirea prin credință. Neprihănirea nu cuprinde numai iertare. Iertarea vine prin sângele Mielului, dar neprihănirea divină ne așează într-o stare ca și când n-am fi păcătuit niciodată în viața noastră. Aceasta ne aduce înapoi la înfierea care ne-a fost făgăduită, și care ne-a fost dăruită în Isus Hristos, prin har.

Mi-am adus aminte de câteva texte pe care trebuie de asemenea să le punem la inimă, și anume: atunci când ne adunăm, câteodată mai avem grijile vieții de zi cu zi. Fie că ne place sau nu, noi încă mai suntem oameni, iar viața nu este ușoară – este grea, apar probleme și lucruri care nu ne plac. În situația aceasta trebuie să luăm cuvântul din Matei 11 de la v. 28-30, unde Domnul nostru ne invită și spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați...” Sigur că nu există adunare în care să nu fie oameni care au necazuri, care au o povară, care au o problemă. Și trebuie ca povara să fie luată, adusă la picioarele Domnului. Vă voi citi textul acesta. De fapt, textul acesta ar trebui citit în fiecare adunare. Mat. 11:25-27 „În vremea aceea, Isus a luat cuvântul și a zis: „Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale!” Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu; și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.” Și imediat după această afirmație, este scris în v. 28: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați,

și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.”

Aici noi avem o adunare cu Domnul nostru. În fiecare adunare în care a fost Domnul prezent s-a întâmplat ceva. Și dacă am citi mai departe în următoarele capitole, fie despre omul cu mâna uscată... sau cum ni se spune în capitolul următor de la v. 46 și mai departe, în v. 49 din Mat. 12: „Apoi Și-a întins mâna spre ucenicii Săi și a zis: „Iată mama Mea și frații Mei! Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.” Înainte de aceasta am vrut să citesc cuvântul din același capitol, de la v. 10: „Și iată că în sinagogă era un om care avea o mână uscată. Ei, ca să poată învinui pe Isus, L-au întrebat: „Este îngăduit a vindeca în zilele de Sabat?”” Gândiți-vă numai la acest lucru: sabatul era atât de sfânt și de important pentru ei, încât ei Îl urmăreau pe Isus, gândindu-se: „Dacă omul acesta din Nazaret îl vindecă acum pe cel cu mâna uscată, atunci avem de ce să-l învinuim, pentru că El nu păzește sabatul.” Și de la v. 11 Domnul nostru spune: „Cine este omul acela dintre voi care, dacă are o oaie, și-i cade într-o groapă, în ziua Sabatului, să n-o apuce și s-o scoată afară? Cu cât mai de preț este deci un om decât o oaie? De aceea este îngăduit a face bine în zilele de Sabat.” Atunci a zis omului aceuia: „Întinde-ți mâna!” El a întins-o, și mâna s-a făcut sănătoasă ca și cealaltă. Fariseii au ieșit afară, și s-au sfătuit cum să omoare pe Isus.” Aproape că nu-ți vine să crezi așa ceva, dar timpurile încă nu s-au schimbat. Mai sunt încă farisei, cărturari... Iar cine dorește să citească mai departe, în v. 15 este scris: „Dar Isus, ca unul care știa lucrul acesta, a plecat de acolo. După El au mers multe noroadе. El a tămăduit pe toți bolnavii...” N-a fost vindecat numai unul singur, ci după aceea au fost vindecați toți. De ce? Pentru că în prorocul

Isaia 42:1-4 este scris ceea ce a fost făgăduit și s-a și împlinit în vremea aceea.

Ceea ce doresc să subliniez, și nădăjduiesc că și Dumnezeu dorește să sublinieze, este următorul lucru: noi trebuie să ne așteptăm să avem adunări biblice, să avem încredere în prezența lui Dumnezeu, încât toți cei ce au nevoie de mântuire s-o trăiască, toți cei ce doresc să afle odihnă, să afle odihnă în Dumnezeu. Dar de asemenea, nu numai unii, ci toți să fie vindecați; pentru că aici este scris cu adevărat într-un verset că a fost vindecat un om, iar după aceea toți cei ce au venit la Domnul au fost vindecați. Acesta este dreptul nostru divin, să predicăm evanghelia deplină, să ne încredem în faptul că Domnul este prezent și Își poate confirma Cuvântul în aceia care-l cred. Acum fiți cinstiți: Dumnezeul care a făcut trupul, care a dat viață trupului, același Dumnezeu care a avut grijă ca în domeniul natural, atunci când se face o operație, rănilor să se vindece. Așa a făcut-o Dumnezeu deja în viața naturală. În orice loc de pe pământ, la un om care suportă o operație sau ceva, apare vindecarea... aceasta este deja în trup. Nu poate Dumnezeu să facă mai mult, prin intermediul credinței, al rugăciunii? Nu poate Dumnezeu să facă minuni? N-a suferit El pentru noi, n-a fost Domnul nostru lovit și străpuns? Dacă toată omenirea are la dispoziție o vindecare firească în trupul firesc, cu cât mai mult ar trebui să se întâmple cu noi, care suntem credincioși, și care ne încredem în Dumnezeu că EL să poată să facă mult mai mult decât știm noi să cerem sau să gândim; El poate să facă imposibilul posibil... Nu credeți voi că numai astfel se disting credincioșii de restul lumii? Repet: rănilor se vindecă pretutindeni în lume. Indiferent cine se taie sau se rănește: este un lucru foarte firesc. Nu va face Dumnezeu o deosebire între Biserică și restul lumii? Nu va face El ceva ce să treacă peste tărâmul natural, peste ceea ce știm noi să cerem sau să gândim, confirmându-Și Cuvântul în cei care-L cred? Și atunci cu adevărat noi ne deosebim de lumea

aceasta nu numai prin credință, ci și prin ceea ce face Dumnezeu printre cei credincioși, ca și confirmare a Cuvântului Său.

Ceea ce este de asemenea important este faptul că trebuie să ajungem să fim o inimă și un suflet, ca la început. Unitatea a fost prezentă înainte de Rusalii, înainte de a fi turnat Duhul Sfânt. Credincioșii erau în așteptare, dar erau o inimă și un suflet. La fel trebuie să se întâmple acum. Și pentru aceasta este nevoie ca în cadrul mesajul divin să înceteze glasurile personale, și numai Dumnezeu să aibă ceva de spus. Numai astfel se poate face unitatea în Duhul, prin har. Pentru aceasta, Cuvântul mesajului din 1 Ioan 1:5: „Vestea, pe care am auzit-o de la El...” Deci nu de la un mesager, ci direct de la Domnul. „Vestea, pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric.” Cu toții credem lucrul acesta din toată inima. „Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric.” Și primul lucru pe care l-a făcut la creație, a fost să despartă lumina de întuneric. „Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte.” Și le-a despărțit una de cealaltă. La fel se întâmplă acum. Credincioșii trebuie să fie fii ai luminii. Iar cine dorește s-o citească, poate s-o vadă în 1 Tes. 5:4-5: „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului.” Apoi urmează porunca: „De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji.” Nu este suficient numai să se citească Ioan 8:12 („cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.”); nu ajunge numai să se citească 2 Pet. 1:19 („Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos”) – trebuie să și devină așa. Și numai când lucrul acesta este adevărat și cu noi, atunci putem să mărturisim despre aceasta. Înainte ca aceasta să fie o realitate, noi poate șovăim. Dar în clipa în care o și trăim, când Dumnezeu ne dăruiește prin har descoperirea că noi am fost

scoși din împărăția întunericului și am fost mutați în Împărăția Fiului dragostei Lui, atunci am lăsat în urma noastră întunericul și noaptea, și am văzut lumina, și am devenit copii ai luminii, prin harul Său. Ioan botezătorul a mărturisit despre lumină. Iar cine umblă în lumină nu se poticnește.

Frați și surori, sunt multe versete în aceeași legătură. Dacă ne întoarcem la Cuvântul din 1 Ioan 1:6, acolo spune: „Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul.” Deci numai pretenția de a umbla în lumină, nu este nicidecum suficientă. Lucrurile trebuie să și fie așa. Trebuie să fi devenit o realitate în viața noastră. „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine.” Ziua aproape că a trecut. Lumina s-a arătat în timpul serii ca să lumineze încă odată tot planul de mântuire al Dumnezeuului nostru, ca să ne călăuzească în tot adevărul și să ne scoată din toate răstălmăcirile. Fiecare răstălmăcire este o umblare mai departe în întuneric. Adevărata lumină vine numai prin descoperire. Numai prin descoperire primim ceea ce ne-a făgăduit Dumnezeu.

Dacă am citi în Corinteni, acolo ni se vorbește despre „cunoștința în parte”. 1 Cor. 13:9-10. Dar toate lucrurile dumnezeiești în parte sunt zidite unul peste celălalt. Fiecare bucată este desăvârșită în sine, și se bazează pe cealaltă. Însă nu vine totul deodată. Așa cum scrie Petru în epistola lui, noi suntem zidiți ca pietre vii. Nu este totul terminat dintr-o dată. Este un proces prin care trecem și noi, ca Biserică. Și așa cum între pietre se pune mortarul, tot așa între pietrele vii trebuie să fie dragostea divină. Exact așa este. De aceea și îndemnul de a ne întoarce la dragostea dintâi, la faptele dintâi; și astfel să ne întoarcem la început. Pentru că așa este scris, și anume că trebuie să ne întoarcem la început.

Dacă citim mai departe în 1 Pet. 2, aici este scris despre această zidire, despre pietrele vii, și apoi spune în v. 7: *„Cinstea aceasta este dar pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, „piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului.”* Însă în 2 Pet. 1 ne este arătată zidirea noastră interioară pe care trebuie s-o trăim personal. Ni se arată ce trebuie să se întâmple cu fiecare dintre noi, prin harul lui Dumnezeu. De la v. 3: *„Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui.”* Aici este subliniată „chemarea”. El ne-a chemat cu o chemare sfântă. Acum urmează: *„prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin poftă.”* Părtași firii dumnezeiești.... Frați și surori, s-o spunem așa cum este: dacă Petru scrie că noi am fost născuți din nou la o nădejde vie prin sămânța Cuvântului, și astfel am devenit părtași firii dumnezeiești, acest lucru nu exclude Efeseni 4 de la v. 19-20, și anume că trebuie să ne dezbrăcăm de omul cel vechi. Omul cel nou trebuie să crească, iar omul vechi trebuie să se micșoreze. Tot ceea ce vedem că nu este corect înaintea lui Dumnezeu, trebuie lăsat la o parte; numai așa poate să crească omul nou, și numai așa poate Dumnezeu să-Și atingă ținta cu noi. Pentru aceasta este necesar ceea ce este scris versetul următor, (de la v. 5): *„De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta.”* Credința fără fapte încă nu este ceea ce dorește Dumnezeu să vadă. *„...cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința;”* Însă cunoștința aceasta nu se îngâmă, ci cunoștința aceasta zidește. Este o diferență foarte mare. Dacă în capul cuiva ajunge o anumită cunoștință, atunci aceasta îngâmă. Dar dacă este darul pe care ni-l dă Dumnezeu, atunci zidește.

„...cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea...” Aici ni se arată

zidirea interioară a fiecărui credincios. Aceste calități trebuie să existe în noi. Cuvântul să îplinească scopul pentru care a fost trimis, Duhul lui Dumnezeu să poată să lucreze, noi să nu mai fim copii, ci să ajungem la statura de om desăvârșit în Hristos Isus. Calitățile enumerate aici sunt necesare fiecăruia în parte.

Frați și surori, noi nu putem să uităm nici faptul că în toate trezirile din trecut, chemarea afară n-a fost încă desăvârșită. Nu ținea încă spre desăvârșire, nici în legătură directă cu răpirea. În timpul nostru este însă altceva. Timpul nostru nu se poate compara cu vreun fel de trezire sau de chemare afară, sau mișcare, așa cum au avut loc în cei 500 de ani după Reformă. Timpul nostru este o excepție, este o perioadă profetică, un timp în care se împlinesc prorociile biblice, un timp în care prorociile devin realitate. Și tot ceea ce fost vestit mai dinainte - și nu intrăm acum în detalii – se petrece chiar înaintea ochilor noștri. De câte ori să mai subliniem așa cum spunea și Domnul nostru: *„când vedeți aceste lucruri întâmplându-se, atunci ridicați-vă capetele căci știți că răscumpărarea voastră se apropie.”* Acest lucru nu putea fi spus cu o asemenea siguranță în urmă cu 300 sau 200 de ani. Însă astăzi noi o putem spune, pentru că suntem generația care trăiește împlinirea prorociilor biblice. Și cel mai bine o putem vedea cu poporul Israel. Cine poate să tăgăduiască faptul că Dumnezeu a făgăduit că la sfârșitul zilelor va aduce poporul natural ales înapoi în țara naturală făgăduită? De câte ori s-o spunem? Ei s-au întors din 143 de țări, din întreaga lume, din toate limbile, pentru că Dumnezeu a spus-o în acest fel în Cuvântul Său. În prorocul Osea a spus-o foarte clar: „El ne va da iarăși viața în două zile; a treia zi ne va scula, și vom trăi înaintea Lui.” „...pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi.” Prorocia biblică se îplinește; nu mai trebuie interpretată de nimeni. Noi am spus de multe ori și acest lucru: Cuvântul lui Dumnezeu trebuie văzut în împlinirea lui. Timpul răstălmăcirilor a trecut demult. Acesta este timpul împlinirii lucrurilor vestite

mai dinainte de Dumnezeu prin gurile tuturor prorocilor și apostolilor, în Vechiul și în Noul Testament, cu referire la timpul acesta. Frați și surori, noi suntem o generație care a găsit un mare har înaintea lui Dumnezeu. Avem marea prioritate să trăim în timpul acesta, ca să chemăm laolaltă poporul lui Dumnezeu, ca toți să poată auzi cuvintele lui Dumnezeu și să respecte Cuvântul și să fie uniți ca Trup al Domnului astfel ca Hristos să poată să fie din nou în mijlocul nostru ca și Cap și să-și confirme Cuvântul ca la început. Atunci toți primesc binecuvântarea pregătită de Dumnezeu pentru ei. Atunci cei pierduți vor fi mântuiți, vor găsi odihnă în Dumnezeu, pace cu Dumnezeu. Ei recunosc dintr-o dată că umblau pe căile lor. Iar calea proprie a fost o parte din calea cea largă care duce la pierzare. Apoi a venit chemarea lui Dumnezeu, care vine chiar și azi în viețile noastre, și care ne cheamă de pe căile noastre pe calea Domnului, să intrăm pe poarta cea strâmtă, să umblăm pe calea îngustă care duce la viață.

Frați și surori, scumpi prieteni, noi putem trăi harul lui Dumnezeu astăzi; astăzi putem trăi faptul că Dumnezeu este prezent și Își confirmă Cuvântul. Așa cum a spus Pavel, „am crezut, de aceea am vorbit”. Eu cred că pot s-o spun aici: noi toți credem, și pentru că credem, de aceea vom vedea slava lui Dumnezeu. Spuneți-mi: mai este vreunul în mijlocul nostru care ar putea să spună sau să gândească „Aah, ce se spune acolo din Cuvânt nu-mi vorbește mie.” Dar eu cred că nouă ne vorbește. Cred că Cuvântul lui Dumnezeu are cu adevărat să ne spună totul. Prieteni, nimeni să nu fie supărat, dar dacă Cuvântul lui Dumnezeu nu ne vorbește, atunci ce se-ntâmplă cu noi? Scopul prediciei este ca Dumnezeu să ne vorbească, iar scopul rugăciunii este ca noi să vorbim cu Dumnezeu. Ambele își au vremea lor. Ambele își au locul lor.

Haideți să cuprindem despre ce a fost vorba. În ultima trezire are loc ultima chemare afară. Și în ultima trezire, când are loc ultima chemare, Biserica Mîreasă este condusă înapoi la

Domnul astfel încât Mireasa și Mirele să fie uniți, noi să devenim o parte din Cuvânt, și totul să devină așa cum a fost la început. Acesta este scopul dumnezeiesc. Și de aceea noi nu ne putem compara cu niciuna din trezirile trecute. Este imposibil. Și haideți să fim cinstiți: Dumnezeu a dăruit mari binecuvântări, deși în cele mai multe dintre treziri predicatorii au rămas parțial în învățăturile tradiționale. Și totuși Dumnezeu a binecuvântat. De ce? El n-a binecuvântat pentru că oamenii au rămas în învățăturile vechi, ci i-a binecuvântat pe aceia care au crezut Cuvântul în măsura în care le-a fost predicat, care au umblat în lumina dată de Dumnezeu pentru vremea lor. Ei au fost neprihăniți înaintea Domnului. De aceea Dumnezeu va cere mult de la noi, care avem harul să vedem lumina deplină, care avem tot Cuvântul, și Cuvântul ne-a fost și descoperit, pentru că nouă ne-a fost dat mult. Însă un lucru este sigur pentru totdeauna: compromisurile nu sunt posibile! Amestecul trebuie să se sfârșească, și chemarea afară trebuie să aibă loc și în viețile noastre. Fiți cinstiți: dacă nu noi suntem aceia care stăm pe deplin de partea lui Dumnezeu, atunci cine sunt aceia? Eu știu că aceasta este o afirmație tare. De fapt nici n-aș vrea s-o spun. Însă este Dumnezeu cu toți aceia care umblă pe căile lor, care-și prezintă învățăturile lor, care au programele lor proprii? Sau este Dumnezeu cu aceia care cred Cuvântul Său ca absolut? Noi nu putem face mai mult. Avraam a fost socotit neprihănit pentru că a crezut. Numai după aceea a urmat tăierea împrejur. Aceasta a venit ca o pecete pentru că el a crezut. La fel și noi, ca sămânța lui Avraam, trebuie să credem din toată inima, și trebuie să trăim personal această zidire interioară, și anume, prin harul lui Dumnezeu toate calitățile să fie descoperite în noi, noi să devenim o inimă și un suflet, și dragostea dumnezeiască să poată să domnească în inimile și în sufletele noastre. Se va ajunge până acolo încât dușmanul va fugi complet din mijlocul nostru, și toate neînțelegerile vor dispărea – tot ceea ce provoacă întristare, ceea ce ar putea deranja sau chiar întrista Duhul lui Dumnezeu astfel încât El să se retragă, totul

trebuie să fie înlăturat - noi să venim în prezența lui Dumnezeu și să ne supunem ocrotirii sângelui Mielului și să primim iertarea deplină pentru noi, și să acceptăm de asemenea ca și alții să primească iertarea deplină și împăcarea, astfel încât să nu mai avem nimic împotriva cuiva, ci să fim liberi și deschiși în prezența lui Dumnezeu. Lucrurile cele mai mari și minunate sunt înaintea noastră. Se vor întâmpla! Se vor întâmpla în foarte scurt timp! Dumnezeu ne-a descoperit Cuvântul Său pentru că a sosit timpul în care toate lucrurile trebuiau descoperite, indiferent cât de mari sau de mici sunt acestea. Și pentru scopul acesta Dumnezeu a trimis o slujbă profetică. Acestea sunt slujbele din Biserică. Și noi am primit această slujbă și ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu. Îi suntem recunoscători pentru aceasta.

Acum încă o dorință: fie ca toți aceia care astăzi au o dorință pe inimă, toți care au un necaz pe inimă, să-l aducă la Domnul Dumnezeu, astfel ca nimeni să nu plece de aici cu un necaz, ci totul să fie lăsat la o parte; fiecare să găsească odihnă pentru suflet, odihnă la Dumnezeu, astfel ca venirea noastră, ascultarea Cuvântului, să fi meritat. Și nu uitați: noi suntem generația aceea care prin harul lui Dumnezeu poate să trăiască toate lucrurile, tot ceea ce au vestit și au făgăduit prorocii, apostolii și Domnul nostru. Dacă Domnul nostru ar fi astăzi aici, ne-ar spune: „Ferice de ochii care văd lucrurile, pe care le vedeți voi!” După aceea noi vom trece de la credință la vedere. Domnul Dumnezeu să lucreze cu noi toți așa cum dorește El. Eu vă spun: dacă aveți un acord interior față de Cuvântul lui Dumnezeu, atunci aveți legătura cu Dumnezeu. Și atunci Dumnezeu Își va confirma Cuvântul. Numai să avem acordul interior, un „da” spus lui Dumnezeu, un „da” față de Cuvânt, un „da” pentru toate făgăduințele, o legătură interioară, și după aceea se întâmplă totul. Din această legătură interioară Dumnezeu își poate confirma Cuvântul în noi. Fiindcă îl credem, vom vedea împlinirea acestuia.

Cum am spus mai înainte, toți cei ce au predicat, și toți cei ce au ascultat Cuvântul în vremea lor, au trăit ceea ce a făcut Dumnezeu în perioadele respective de timp. Noi trăim în vremea aceasta ceea ce a plănuțit, a hotărât și a făgăduțit Dumnezeu în veșnicie pentru acest timp. Dumnezeu Însuși veghează asupra Cuvântului Său și veghează asupra poporului Său care primește Cuvântul Lui în credință și respect, ca să-l confirme în noi toți; și acest lucru să se întâmple în seara aceasta, aici, în mijlocul nostru. Binecuvântat și lăudat să fie Domnul Dumnezeu nostru. Amin. Să ne ridicăm și să ne rugăm. Cântăm deseori cântarea „Așa cum sunt”. S-o cântăm și azi. [...]

Ne aplecăm capetele și ne deschidem inimile în prezența Domnului. Frați și surori, suntem în prezența lui Dumnezeu. Cuvântul, Cuvântul veșnic, evanghelia slăvită a lui Isus Hristos, evanghelia veșnică, ne-a fost predicată în vremea aceasta. Dumnezeu a rânduit astfel, și așa se și întâmplă. Dorim să-I fim recunoscători.

Acum un cuvânt pentru toți cei ce doresc să-și dedice Domnului viețile lor, care au poate o povară, ceva ce nu pot birui. „Lasă la picioarele lui Isus această povară pe care ai dus-o atâta vreme. Isus dă odihnă; El și-a dăruit sângele pentru tine și pentru mine. Crede numai!” – spune un poem german. Așa spune scriitorul în refrenul acela. Acum se poate întâmpla. Nu numai o mână uscată, ci toți pot fi mântuiți și vindecați; toți, fără nici o excepție, toți pot trăi eliberarea, toți pot fi liberați din închisoarea duhovnicească, pentru că Domnul nostru a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor. Domnul nostru spune și astăzi: „Duhul Domnului este peste mine ca să vestesc robilor slobozirea, să vestesc anul de îndurare al Domnului”, ca toți să devină liberi, și să se bucure de răscumpărarea lor, și să primească siguranța că au devenit o proprietate a lui Dumnezeu.

În timp ce avem capetele plecate, dați-mi voie să întreb dacă este cineva aici care dorește să fie inclus în rugăciunea aceasta. Ridicați mâna. Pretutindeni se ridică mâinile. Domnul vede. El ne cunoaște necazurile. El știe pentru ce ne rugăm noi. Credeți acum din toată inima că făgăduințele lui Dumnezeu sunt adevărate; credeți că Domnul este prezent. Haideți să mai cântăm și „Numai să crezi”. [...]

Doamne credincios, venim împreună în prezența Ta, cu toți frații și surorile care-și aduc acum rugăciunile înaintea scaunului harului Tău. Tu ești Marele Preot, Tu ai milă, Tu ne înțelegi pe fiecare; și Tu ești în mijlocul nostru. Îți mulțumim pentru aceasta. Sângele Mielului ne curăță de toată vina, de tot păcatul. Sângele Mielului eliberează, iartă, împacă; noi avem totul prin sângele Mielului. O, Doamne iubit, descoperă-Ți puterea, dăruiește răscumpărare, vindecare, eliberare, confirmă-Ți Cuvântul Tău, aproape și departe. O, Dumnezeule, binecuvântează-i pe toți cei ce ascultă și care ne urmăresc în direct... Dumnezeul meu, fie ca ei nu numai să asculte și să privească, ci să și trăiască puterea lui Dumnezeu. Aleluia! Mulțumiri Ție. S-a făcut lumină. Tu ni Te-ai descoperit. Tu ești Cel dintâi și Cel de pe urmă. Tu ai primul și ultimul cuvânt. Aleluia. Dăruiește descoperire prin Duhul Tău. Aleluia. O, Duhul lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu să lucreze în mijlocul nostru. Aleluia! Aleluia! Mulțumiri, laudă, slavă și cinste Dumnezeului Atotputernic! Aleluia! Dăruiește claritate, descoperire, vorbește, lucrează... Aleluia! „Ungerea sfântă să rămână peste mine.” Aleluia!

Cântăm cântarea „O, aleluia, s-a isprăvit.” [...]

Dacă puteți, spuneți din toată inima: „Isus m-a eliberat. Aleluia.” El vi S-a descoperit. Aleluia. Laudă lui Dumnezeu. Cu inima credem, și cu gura mărturisim. Ceea ce credem cu inima ne

este dăruit dacă o mărturisim cu gura. Laudă și mulțumiri
Dumnezeului nostru. Aleluia. Amin. Puteți lua loc.